

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00
Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

газета для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.

Видає Стіваришення "Українських Робітничих Вістей".

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

Непоміщення в газеті рукописів не зветрається, крім що дописувачеві впродовж зазначити, що бажав звороту своєї рукописи на випадок її непомищення та залучити поштовою марку на її пересилку.

КОГО БОЛИТЬ СЕРЦЕ ЗА КАНАДОЮ?

Вінніпегська "Фрі Прес", яка вклавилася недавно своїми підлими нападами на Стів. У.Р.Д., у виданні з 30. грудня м.р. помістили на 1-ій сторінці таку новинку:

"ЗВІВАЄ МІНІСТРА СПРАВЕДЛИВОСТІ ПІДПРИЯТИ НЕГАРНО АКЦІЮ.

Час. Ф. Роленд висладе огляд діяльності У.Р.Д. до Оттави.

Чарлс Ф. Роленд, представник Стіваришення Працьодавців в Манітобі, вислав до міністра справедливості огляд радикальної діяльності Стіваришення Української Робітничий Дім, яке вивисило на недавній розправі в Порт Артур, на котрій ця організація фігурувала.

Репорт вклаваче заяву судді Келого, осуджуючу Стіваришення як "небезпечку для канадських інституцій", та уривки зізнань, які показують, що У.Р.Д. уживав системи "верчення з середини", щоби дістати контроль над національним товариством "Провіста" в Порт Вільям. Лист звучить:

14. грудня 1923.

"Hon. Sir Lower Gouin, K. C. M. G.,
Міністер Справедливості, Оттава, Онт.

"Поважаний Пане! — В дальшій звязку з нашими листами з 6. грудня і 29. червня, наша Екзекутива поручила мені звернути Вашу увагу на інформації, викриті на розправі в Порт Артур дня 13. грудня перед судією Келіам, з Найвищого Суду в Торонто, відносно підкопування українського національного товариства "Провіста" радикальними групами, що є частиною їх плану на повалення законної влади. Тут залучаю копію газетного донесення. Ми бажаво звернути особливу увагу на ту частину зізнань, що відносяться до радикального шкільного руху в Канаді, а це більше на витяги, які показують, що Вінніпег є очевидно головною квартирою нелегальної підземної діяльності на знищення родових прав канадського народу.

"Засягнувши легальної поради відносно секцій 97—A і 97—B кримінального кодексу, наша Екзекутива-е того переконана, що правительсто має право острійше застосувати закон, що знаходиться в нашій книзі законів, і як що кримінальний кодекс не є достаточо виразний, то треба негайно підприняти кроки, щоби відповідно поправити його, аби раз на завігда знищити цю "червону" небезпечку, яка загрожувє самим основам нашої теперішньої суспільної системи.

"Будемо зобовязані за негайне вглянення в цю справу і за повідомлення нас про кроки, які будуть підприняті в цій справі департаментом справедливості."

Як видно з повисшого листа, то Стіваришенням Український Робітничий Дім заінтересувалася не лише буржуазна газета "Фрі Прес", але й чисто капіталістична організація — Стіваришення Працьодавців в Манітобі (The Employers' Association of Manitoba). Як бачити читач за самої назви, ця організація об'єднує в собі лише тих, що наймають робітників до праці, себто фабрикантів-капіталістів. Є ріжні буржуазні клуби і товариства, до котрих належать також всякого роду професіоналісти, як адвокати, інженери, лікарі, професори, журналісти, урядники і т. д. Хоч ці клуби і товариства є буржуазними, всеж таки до них належать також люде, що самі не є капіталістами, лише служать капіталістичній клясі. А ось в шім случаю проти Стів. У.Р.Д. виступає туго капіталістична організація, Стіваришення Працьодавців.

Чому ми це підчеркуємо? А власне тому, щоби показати, хто то так дуже турбується за будучність Канади, кого болить серце за тим, щоби канадському населенню не загрожувала "червона небезпечка".

Пропорціонально до всего населения Канады капиталистическо-фабрикантв є дуже мале, прямо зникаюче число. — А помімо того вони уважають себе поклянками еказувати на ту мниму "небезпечку" для краю, котрої решта населения зовсім нігде не бачить. Чому це так? Чому проти Стів. У.Р.Д. виступають якраз фабриканти, які наймають робітників до праці, а не, скажім, робітники, які в тих фабрикантв працюють? Чи доля Канади не обходить таксамо робітників, як і капіталістів? Чи робітники таксамо не заінтересовані в будучности цього краю, як і капіталісти? А чому-ж робітники ані інші верстви населения не добувають тої "страшної небезпечки" там, де її добувають капіталісти?

Куди "Фрі Прес" містила свої істеричні напади на Стів. У.Р.Д., то лише серед Українців знайшлася якась Кригуни, що припліскували роботи "Фрі-Прес", а навіть в вуличній спосіб вигукували, чому то раз не покінчиться з тими "червоними большевиками". (Не загалуємо тут подібного виступу "Укр. Гол.", бо говоримо лише про те, що писалося в "Фрі Прес"). А серед Англіців не знайшовся ані один чоловік, який одобрив би напади "Фрі Прес" на Стів. У.Р.Д. Наколі-б "Фрі Прес" буда такий лист дістала, вона певно буда би його помістила. За те знайшлася серед Англіців люде, що виступили проти нападі "Фрі Прес" таки на її сторінках. Два такі листи були поміщені в "Фрі Прес" з суботи минушого тижня. Один з них написав Е. А. Парtridge з Сінгапура, Саск., другий — Філікс Тамсон з Оквид, Онт.

Зі всего сказаного виходить, що Стіваришення Працьодавців в Манітобі не з патріотичних мотивів, не ради загально-го добра краю домагається від міністра справедливості акції проти Стів. У.Р.Д. Стіваришення Працьодавців думає, що Стів. У.Р.Д. через свій вплив на українських робітників може пошкодити інтересам фабрикантв-капіталістів — і тому воно бе в дзвін тривоги. Свої власні класові інтереси, інтереси мало-го групи людею, воно закриває фразами про інтереси цілого краю, цілого народу. Так хитро вести свою класову політику потрафить лише капіталістична кляса.

ПЕТЛЮРА ЗАГОВОРИВ.

(Спеціальна кореспонденція до "У.Р.В." з Європи.)

Буває так: Як когось добре тарашнуть довбнено по голові, то він стратить пам'ять, стече кровю і довго-довго не може прийти до мови. Сидить собі, дивиться в безвісти божевільними очима і люди обходять його з острахом.

Ото дав йому! — кажуть тоді. Зійшов чоловік з розуму. Таке самісіньке було з відомим "отаманом" Петлюрою. Тільки з тою різницею, що він здурів був ще перед добрим ударом в голову, а після удару таки задеревів. Та ось зараз сталася дивна подія: Петлюра загворив. Про правді, Петлюра є незаметна-використана забавка, викинена, як непотрібна на сміття і ми пишемо про нього не тому, що його слова мають велике політичне значіння, а просто тому, щоби доказати безсидість і зневагу "отамана", — що так ганебно запламив в історії боротьби українських трудових мас — і нашу націю.

Як відомо, в 1920 році, Петлюра перейшов з рештками розбитків своєї погромницької армії до польської Польщі і заключив за "миську совещань" соромний — зрадницький "союз" з польськими панями, зрікаючись при тім Східної Галичини, яка буда проголошена 22. січня 1919 року в Києві складовою частиною України (У.Н.Р.). Не питаючись нікого, Петлюра, як голова уряду У.Н.Р., опираючись на державному акті, що Сх. Галичина є частиною української держави, він віддав Галичину польським паням тільки ради особистих інтересів, ради задержання в своїх руках влади та допомоги польських військ в нападі на Радянську Україну.

Відомо також, що польська армія, а з нею й банди Петлюри, дійшли буда весною 1920 року аж до Києва, сіючи страшну руїну на українській землі, вшаючи невинних селян, та вирізуючи цілі містечка. В самому Києві "союзні" війська Пилсудського і Петлюри натворили страшне спустошення, повисадкували в воздух старі державні будинки і мости на Дніпрі, а також скрив, де тільки були, нищили безжалісно все державне майно. І якби ви не хотіли бути зрозуміти ідейність українських "патріотів" в петлюрівській шкірі, ніяк не можна було. Бо чие-ж майно нищили вони? Українського народу! Все таки на це не зважали вони, аж Червона Армія, зібравши сили, на прах розбила так польських панів, як і петлюрівську збиранину. Петлюра, одержавши добрий удар в голову, утік з душею в Польщу а за ним й його недобитки. За ласку і з влчюности, польські пани всіх петлюрівців посидили в замкнені таборі, як арештантів, а сам Петлюра проживав довгі-скупні дні у власній вилі у Варшаві. Згодом обманені петлюрівці, що томилася в польських таборах, почали прозивати і маючого виступати на Радянську Україну, відраюкаючись своєю "батька" Петлюри. Залишилися тільки ті, що працювали, як шпіони в шпіонських польських інституціях годуюно на українських землях Галичини, Волині, Полісся і Холмщини, та ті, що записали своє ім'я ганебними-дикими погромами на Україні.

Цілими роками Петлюра мовчав, якби не істнував. Аж ось в грудні 1923 року — загворив. Представник російської пресової агенції в Польщі "Русспрес", що обслуговує журналотену московської еміграції, явився до Петлюри і мав з ним довшу розмову. Уривки з цієї розмови слідує:

"Перш за все я запитую на українській, що ти перевелось большевиком. Я бачу в ній стихійну уступку національного руху, а разом з тим послідовну політичну міру з метою закриття позиції большевиків на Україні."

Значить, пан Петлюра вже не кричить на "большевизму роботу" з такою істерією, як будало. Він бідний скорчившись признає, що українцізація, це — "закріплення позиції большевиків на Україні". Хоч далі він міркує глибоко: "Отже я із стратегічної точки погляду важко мати по своїому боці симпатії того населения, важно представитись йому коли не в ореді національного визволення, то бодай якогось контрагента. В даному випадку большевики, залишаючись вірними собі, використовують відому зброю — агітацію, яка має на меті розломити противника та рівночасно зеднати собі серед нього союзників. Поруч з тим треба поставити змагання з большевиками — яке вони висловлюють цілком ширю — щоби проголошенням принципів національної свободи перетягнути на свій бік тубільні народи Азії. Таким робом на большевицьку українцізацію треба гадати, як на одне кілясе того плану, який вони розроблюють на випадок збройного конфлікту з сусідами."

Впрочім, Петлюра з жалем признає, що вплив українцізації на еміграцію в західній Європі, головню в Польщі, великий, а тимсамим для нього, як "отамана" неіснуючої У.Н.Р. дуже шкідливий.

"А проте воно не значить, що ота українцізація не принесє деяких хочби тимчасових користей. Розрахунок большевиків на ефект подібної тактики в напрямку впливу на українське население, що найшлося тепер під Польшею, — виявляється правдивим."

Проф. Грушевський давно вже підійшов близько до большевиків із своїми соціально-політичними концепціями і радше може дивувати факт, що він так довго зводив із публічним зафіксуванням своєї еволюції."

І, щоби оправдати такі неприємні факти, як перекідав проф. Грушевського та Тютюнника на бік Радянської України, Петлюра зазначає: "Мені здається, що пояснюючи той чи інший факт переходу до большевиків українських емігрантів, що живуть в Польщі, треба мати на увазі ті психологічні мотиви, які мають такий перекрашений ґрунт для повстання і зросту в становищі України під Польшею. Тут мшу коротко торкнутися загального положення української еміграції. Умови її життя як матеріальні так і правові, — назидально жалкі."

І як не соромно, а все таки славний "союзник" польських панів, що помагав в 1920 році нищити Україну і віддав їй Східну Галичину в неволю, сьогодні — жаліється: "Тут становище українців куди важче: матеріально не забезпечені, пригнічені правовими обмеженнями, вони підлягають до морального боку важким переживанням в звязку з тою політикою, яку припороваються до місцевого українського населения. Гострота тих переживань дає себе відчувати тим-більше, що та політика противиться гаслам і формальним обітницям, покладає в основу спільної боротьби поляків і "наддніпрянських" українців проти большевиків 1920-р., над котрими поляки, використовувши в долатичних цілях військову-силу-України, перейшли від системи до денного порячку. Коли така політика не може, ясна річ, задовольнити українців, що живуть в Польщі, то з другого боку, вона викликає глибоке огірчення і розчарування серед частини української еміграції, яка-разом з армією поділяла трудові муки в межах Польщі, перебуваючи в таборах, мала аж надто причини допасти в огірчення."

Безсоромний, гідкий і продажний раб! Він стоїте сьогодні і нарікає на недодержання панями "формальних обітниць", а скільки тисяч дітей через нього сиротами, скільки тисяч матерей проклинають його по широкій Україні по сьогоднішній день??

І тихо, як злочинець, що боїться признатись до свого вчинку, Петлюра заявляє: "Договір, заключений урядом Республіки Польської і урядом Української Нар. Республіки в квітні 1920 р. анульований фактом підписання в Ризі польсько-радянського мирного договору 1920 р., а потім інтервенції польської армії до України в системі польської східної політики."

Мало цього! Ганебний "договір" з панями анульований (знесений) силою факту, але наслідки того продажного "союзу" не анульовані! Вони залишилися в силі, помімо того, що пани по використанню копнули "отамана" Петлюру, а за це задали кровю українські землі під своїм чоботом. Цього ніхто не занулює!

Розуміється, не обійшлося без того, щоб не згадати й російську чорносотенну еміграцію.

"Наскільки ж озабочений з ріжними напрямками політичної думки

московської еміграції, вона не побудує своїх пересудів в шій справі. Серед правих і демократичних а навіть і соціалістичних російських воз впливають і досі на українську справу дуже сильні погляди, які не відповідають реальній дійсності. В тому відношенню большевиків посулились вперед, а ліві навіть неспівають большевицьких антиподів не також зробиши."

І забуває пан "отаман" зазначити, що він входив в "союз" не тільки з польськими панями, але вислав "послді" на Крим (в 1920 р.) до царського генерала барона Врангеля, що був в спіці з ним йти збройним походом на Україну, проти українських селян і робітників. Сьогодні вже не таємниця, що з Вранглем буда заключений окремі договір Петлюри, який не здійснився тільки завдяки кінцевому розбиттю царського генерала червоними військами.

Забув пан Петлюра, що пробував він переговорювати і з царським генералом Денікіном, висланим в вересні 1919 року генерала Омельяновича-Павленка, якого денікіні згинурували. Забув про свій "єдиний фронт" з бандитом Савіновичем і генералом Булак-Балаховичем. З цими чорносотенцями, що мріяли про "єдиную-неділимую Руссею" Петлюра

шов по всім селі з червоною дентою, під червоним прапором.

Оце так він — говорять селяне незаможники — ще лучший герої, як Тютюнник.

А він собі їде перед маніфестацією ані в вус не дув, як то кажуть.

А потім в Селянський Будинку і давай читати реферати на антирелігійні теми. Уже не піп а товариш Лебедь. І продовжує читати відчити а народ слухає його так, що чути як муха брешить.

І дійсно, аж дурня треба, щоби ще вірив після того який бушній о. Олександр виведе на світло денне всі суперечности святого письма.

Хай живе Радянська влада! Склада поа з котрим я тут служу разом і я йому в вічі скажу як ми оба сварились за вівтарем за папашиди, мало не побилася хрестом та чаюю, а не раз і горілку в вівтарі пили і про жінок балакали. Все це я при нім при живим свідкою повторю як мені не вірише.

Ліш охуди вірні парохіяне, а батюшка далі продовжує:

— Я в серпні здер з вас 60 мільярдів і мене мучить совість за вашу темноту і невіжество.

Ось так бачите струнгу о-тець Олександр своїм парохіянам в сам денні реніції революції. Очистивши таким чином свою гриншу душу він відразу причелив собі на груди червону кокарду і пішов в самі переді маніфестації в честь жовтневої революції. Писав по всім селі з червоною дентою, під червоним прапором.

Оце так він — говорять селяне незаможники — ще лучший герої, як Тютюнник.

А він собі їде перед маніфестацією ані в вус не дув, як то кажуть.

А потім в Селянський Будинку і давай читати реферати на антирелігійні теми. Уже не піп а товариш Лебедь. І продовжує читати відчити а народ слухає його так, що чути як муха брешить.

І дійсно, аж дурня треба, щоби ще вірив після того який бушній о. Олександр виведе на світло денне всі суперечности святого письма.

Хай живе Радянська влада! Склада поа з котрим я тут служу разом і я йому в вічі скажу як ми оба сварились за вівтарем за папашиди, мало не побилася хрестом та чаюю, а не раз і горілку в вівтарі пили і про жінок балакали. Все це я при нім при живим свідкою повторю як мені не вірише.

Ліш охуди вірні парохіяне, а батюшка далі продовжує:

— Я в серпні здер з вас 60 мільярдів і мене мучить совість за вашу темноту і невіжество.

Ось так бачите струнгу о-тець Олександр своїм парохіянам в сам денні реніції революції. Очистивши таким чином свою гриншу душу він відразу причелив собі на груди червону кокарду і пішов в самі переді маніфестації в честь жовтневої революції. Писав по всім селі з червоною дентою, під червоним прапором.

Оце так він — говорять селяне незаможники — ще лучший герої, як Тютюнник.

А він собі їде перед маніфестацією ані в вус не дув, як то кажуть.

А потім в Селянський Будинку і давай читати реферати на антирелігійні теми. Уже не піп а товариш Лебедь. І продовжує читати відчити а народ слухає його так, що чути як муха брешить.

І дійсно, аж дурня треба, щоби ще вірив після того який бушній о. Олександр виведе на світло денне всі суперечности святого письма.

Хай живе Радянська влада! Склада поа з котрим я тут служу разом і я йому в вічі скажу як ми оба сварились за вівтарем за папашиди, мало не побилася хрестом та чаюю, а не раз і горілку в вівтарі пили і про жінок балакали. Все це я при нім при живим свідкою повторю як мені не вірише.

Ліш охуди вірні парохіяне, а батюшка далі продовжує:

— Я в серпні здер з вас 60 мільярдів і мене мучить совість за вашу темноту і невіжество.

Ось так бачите струнгу о-тець Олександр своїм парохіянам в сам денні реніції революції. Очистивши таким чином свою гриншу душу він відразу причелив собі на груди червону кокарду і пішов в самі переді маніфестації в честь жовтневої революції. Писав по всім селі з червоною дентою, під червоним прапором.

Оце так він — говорять селяне незаможники — ще лучший герої, як Тютюнник.

А він собі їде перед маніфестацією ані в вус не дув, як то кажуть.

А потім в Селянський Будинку і давай читати реферати на антирелігійні теми. Уже не піп а товариш Лебедь. І продовжує читати відчити а народ слухає його так, що чути як муха брешить.

І дійсно, аж дурня треба, щоби ще вірив після того який бушній о. Олександр виведе на світло денне всі суперечности святого письма.

Хоч далі він міркує глибоко: "Отже я із стратегічної точки погляду важко мати по своїому боці симпатії того населения, важно представитись йому коли не в ореді національного визволення, то бодай якогось контрагента. В даному випадку большевики, залишаючись вірними собі, використовують відому зброю — агітацію, яка має на меті розломити противника та рівночасно зеднати собі серед нього союзників. Поруч з тим треба поставити змагання з большевиками — яке вони висловлюють цілком ширю — щоби проголошенням принципів національної свободи перетягнути на свій бік тубільні народи Азії. Таким робом на большевицьку українцізацію треба гадати, як на одне кілясе того плану, який вони розроблюють на випадок збройного конфлікту з сусідами."

Впрочім, Петлюра з жалем признає, що вплив українцізації на еміграцію в західній Європі, головню в Польщі, великий, а тимсамим для нього, як "отамана" неіснуючої У.Н.Р. дуже шкідливий.

"А проте воно не значить, що ота українцізація не принесє деяких хочби тимчасових користей. Розрахунок большевиків на ефект подібної тактики в напрямку впливу на українське население, що найшлося тепер під Польшею, — виявляється правдивим."

Проф. Грушевський давно вже підійшов близько до большевиків із своїми соціально-політичними концепціями і радше може дивувати факт, що він так довго зводив із публічним зафіксуванням своєї еволюції."

І, щоби оправдати такі неприємні факти, як перекідав проф. Грушевського та Тютюнника на бік Радянської України, Петлюра зазначає:

"Мені здається, що пояснюючи той чи інший факт переходу до большевиків українських емігрантів, що живуть в Польщі, треба мати на увазі ті психологічні мотиви, які мають такий перекрашений ґрунт для повстання і зросту в становищі України під Польшею. Тут мшу коротко торкнутися загального положення української еміграції. Умови її життя як матеріальні так і правові, — назидально жалкі."

І як не соромно, а все таки славний "союзник" польських панів, що помагав в 1920 році нищити Україну і віддав їй Східну Галичину в неволю, сьогодні — жаліється: "Тут становище українців куди важче: матеріально не забезпечені, пригнічені правовими обмеженнями, вони підлягають до морального боку важким переживанням в звязку з тою політикою, яку припороваються до місцевого українського населения. Гострота тих переживань дає себе відчувати тим-більше, що та політика противиться гаслам і формальним обітницям, покладає в основу спільної боротьби поляків і "наддніпрянських" українців проти большевиків 1920-р., над котрими поляки, використовувши в долатичних цілях військову-силу-України, перейшли від системи до денного порячку. Коли така політика не може, ясна річ, задовольнити українців, що живуть в Польщі, то з другого боку, вона викликає глибоке огірчення і розчарування серед частини української еміграції, яка-разом з армією поділяла трудові муки в межах Польщі, перебуваючи в таборах, мала аж надто причини допасти в огірчення."

Безсоромний, гідкий і продажний раб! Він стоїте сьогодні і нарікає на недодержання панями "формальних обітниць", а скільки тисяч дітей через нього сиротами, скільки тисяч матерей проклинають його по широкій Україні по сьогоднішній день??

І тихо, як злочинець, що боїться признатись до свого вчинку, Петлюра заявляє:

"Договір, заключений урядом Республіки Польської і урядом Української Нар. Республіки в квітні 1920 р. анульований фактом підписання в Ризі польсько-радянського мирного договору 1920 р., а потім інтервенції польської армії до України в системі польської східної політики."

Мало цього! Ганебний "договір" з панями анульований (знесений) силою факту, але наслідки того продажного "союзу" не анульовані! Вони залишилися в силі, помімо того, що пани по використанню копнули "отамана" Петлюру, а за це задали кровю українські землі під своїм чоботом. Цього ніхто не занулює!

Розуміється, не обійшлося без того, щоб не згадати й російську чорносотенну еміграцію.

"Наскільки ж озабочений з ріжними напрямками політичної думки

московської еміграції, вона не побудує своїх пересудів в шій справі. Серед правих і демократичних а навіть і соціалістичних російських воз впливають і досі на українську справу дуже сильні погляди, які не відповідають реальній дійсності. В тому відношенню большевиків посулились вперед, а ліві навіть неспівають большевицьких антиподів не також зробиши."

І забуває пан "отаман" зазначити, що він входив в "союз" не тільки з польськими панями, але вислав "послді" на Крим (в 1920 р.) до царського генерала барона Врангеля, що був в спіці з ним йти збройним походом на Україну, проти українських селян і робітників. Сьогодні вже не таємниця, що з Вранглем буда заключений окремі договір Петлюри, який не здійснився тільки завдяки кінцевому розбиттю царського генерала червоними військами.

Забув пан Петлюра, що пробував він переговорювати і з царським генералом Денікіном, висланим в вересні 1919 року генерала Омельяновича-Павленка, якого денікіні згинурували. Забув про свій "єдиний фронт" з бандитом Савіновичем і генералом Булак-Балаховичем. З цими чорносотенцями, що мріяли про "єдиную-неділимую Руссею" Петлюра

шов по всім селі з червоною дентою, під червоним прапором.

Оце так він — говорять селяне незаможники — ще лучший герої, як Тютюнник.

А він собі їде перед маніфестацією ані в вус не дув, як то кажуть.

А потім в Селянський Будинку і давай читати реферати на антирелігійні теми. Уже не піп а товариш Лебедь. І продовжує читати відчити а народ слухає його так, що чути як муха брешить.

І дійсно, аж дурня треба, щоби ще вірив після того який бушній о. Олександр виведе на світло денне всі суперечности святого письма.

Хай живе Радянська влада! Склада поа з котрим я тут служу разом і я йому в вічі скажу як ми оба сварились за вівтарем за папашиди, мало не побилася хрестом та чаюю, а не раз і горілку в вівтарі пили і про жінок балакали. Все це я при нім при живим свідкою повторю як мені не вірише.

Ліш охуди вірні парохіяне, а батюшка далі продовжує:

— Я в серпні здер з вас 60 мільярдів і мене мучить совість за вашу темноту і невіжество.

Ось так бачите струнгу о-тець Олександр своїм парохіянам в сам денні реніції революції. Очистивши таким чином свою гриншу душу він відразу причелив собі на груди червону кокарду і пішов в самі переді ман